

[Bernhard Baunsgaard]

længe to ægtefæller ikke er skilt, betaler manden, hvis kun manden har indtægt, al den skat, der skal betales, men hvis de bliver skilt, betaler konen for den del, som hun får, og det er også proportionalbeskatning, men naturligvis har det ikke noget at gøre med den del, der falder inden for overskatten. Den skal man ikke kunne trække noget fra i, selvfølgelig ikke, for ellers ville man fortsætte med at belønne skilsmisser, og det kan da heller ikke være rimeligt. Det er da fuldstændig personligt, om man vil lade sig skille eller ikke lade sig skille. Det er da ikke noget, samfundet pludselig skal begynde at belønne.

Må jeg så sige noget om dette med fradragene. Hr. Glistrup nævnte kontordamen og direktøren. Ja, kontordamen betaler skat af 90 pct. af sin indkomst; hun har ikke råd til at trække ret meget fra. Direktøren betaler skat formentlig af 60 pct. af sin indkomst; han har råd til at have store fradrag. Lad os bare f.eks. sige, at kontordamen har 10.000 kr. i fradrag; for det får hun en skatterabat på 4.000-5.000 kr. Direktøren, der har 100.000 kr. i skattefradrag, får ikke en skatterabat på ca. 45.000 kr., nej, han får en på 70.000 kr. Jeg kan ikke se, at det skal være rimeligt, at den, der har bedst råd til at skaffe sig fradrag, får den største skatterabat.

Jeg håber på, at man fra højresiden, når denne dag er overstået, giver sig til at tænke lidt og er med til at forme det nye skattesystem. Det vil virke bedre, hvis det er et bredt flertal i folketinget, der er med til at forme det.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Hr. Bernhard Baunsgaards forvrængede fremstilling af, hvordan fradrag virker, har vi jo hørt nogle tusinde gange, så det er ærlig talt ikke særlig interessant at fortsætte med, for den er tilbagevist næsten lige så mange gange. Men det, der interesserer, er, når hr. Bernhard Baunsgaard hele tiden taler om brutto. Hvad forstår hr. Bernhard Baunsgaard ved brutto? Er det bruttoindtægten for den købmand, der sælger varer for 5 mill. kr., hvis han har brugt de 3 mill. kr. til at købe varer for? Hvis man først tillader det trukket fra, er vi på vej ind i et nettobegreb, så er der 2 mill. kr. tilbage. Der er betalt personalelønninger og husleje af butik og reklame

for måske 1 mill. kr. Skal det ikke også trækkes fra? Så er vi endnu længere væk fra brutto; så er vi nede på 1 mill. kr. Så kommer vi til det sted, hvor det virkelig begynder at tælle noget, nemlig de renteudgifter, som har været nødvendige, for at han har kunnet købe varerne nogenlunde billigt ind. Skal det ikke også trækkes fra?

Men hvis hr. Bernhard Baunsgaard straks siger, at det skal trækkes fra, må vi fastslå, at nu er vi i år 2 efter hr. Erling Olsen, og derfor befinder vi os på et tidspunkt, hvor endog landets skatteminister har erkendt, at man ikke kan sondre mellem forretningsmæssige renter og private renter, og derfor er det altså nødvendigt at tage det største af alle fradragene, nemlig rentefradraget, der bliver mere og mere horribelt højt, jo længere hr. Bernhard Baunsgaard og hans parti har indflydelse på den økonomiske politik, hvor renten stiger og stiger og stiger hele tiden og vi derfor får så meget i renteudgifter. Derfor bliver man nødt til også at kunne trække såkaldte private renteudgifter fra, fordi man ikke, som det er sagt så mange gange, kan skille det kolde vand fra det varme, når det først er løbet ud i badekarret.

Derfor er det altså noget indholdsløst, mærkeligt noget, hr. Bernhard Baunsgaard taler om, når han siger brutto i stedet for netto. Nu havde han i dag eksemplet med underholdsbidraget. Ja men det er jo ren og skær familiepolitik: når et ægtepar har levet sammen og er blevet beskattet på én måde, kan man simpelt hen ikke, når de pludselig skal til at opretholde to husholdninger, beskatte dem hårdere end efter gældende ret; derfor er denne bruttosnak ikke nogen holdbar snak.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Efter det, som jeg skitserede, vil et ægtepar, der vælger at lade sig skille, naturligvis ikke blive beskattet hårdere, men vil blive beskattet på akkurat samme måde, som før de lod sig skille, hvis de på en eller anden måde deler den indkomst, der er. Det er ikke urimeligt, for hvis det var anderledes, altså hvis det blev billigere, efter at man var skilt, ville samfundet belønne skilsmisser, og det kan vel ikke være meningen.